

Константин Величков

XXIII. Далече планината...

Далече планината се белее;
към родний милий край умът лети,
де редом по полето сняг блести
и искри от белезна пилее.

Край собата нажежена седят
баща ми, брат ми и сестри, роднини
и за студът, за тежките години
ил може би за мене хоратят.

Ще минат, думат, тия дни студени,
ще дойде пролетта и цветний май
и на раздялата ще туря край.

О, боже мой, сърцата ни, сломени
от толкоз горест, денят възделени
ще видят ли над нас да възсияй?

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Публикация

К. Величков. Съчинения в пет тома. Подбор и редакция: Илия Тодоров. Български писател, С. 1986

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6355>]